

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia rozšírená komora)

z 1. júla 2008 *

Vo veci T-266/02,

Deutsche Post AG, so sídlom v Bonne (Nemecko), v zastúpení: J. Sedemund a T. Lübbig, advokáti,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: W.-D. Plessing a M. Lumma, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuzschatz a J. Flett, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorú v konaní podporujú:

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK), so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko), v zastúpení: F. Mitzkus, T. Wambach a R. Wojtek, advokáti,

a

UPS Europe NV/SA, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: pôvodne T. Ottervanger a A. Bijleveld, neskôr T. Ottervanger, advokáti,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2002/753/ES z 19. júna 2002 o opatreniach, ktoré prijala Spolková republika Nemecko v prospech Deutsche Post AG [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 247, s. 27),

DEUTSCHE POST/KOMISIA
SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (tretia rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia V. Tiili a J. Azizi,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. júna 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

Nemecký právny rámec

- ¹ Treba predstaviť základné ustanovenia piatich nemeckých zákonov alebo iných právnych opatrení týkajúcich sa poštovej prepravy, ktoré boli prijaté v období od roku 1989 do roku 1998 a sú relevantné v rámci tohto sporu.
- ² Po prvé 8. júna 1989 bol prijatý Postverfassungsgesetz (zákon o organizácii pošty) (BGBl. 1989 I, s. 1026, ďalej len „PostVerfG“). Na základe článku 1 ods. 2 PostVerfG sa nemecká poštová správa, Deutsche Bundespost, rozdelila na tri odlišné právne subjekty (Teilsondervermögen), to znamená Deutsche Bundespost Postdienst (ďalej len

„DB-Postdienst“), Deutsche Bundespost Telekom (ďalej len „DB-Telekom“) a Deutsche Bundespost Postbank. V súlade s článkom 65 ods. 2 PostVerfG boli uvedené subjekty povinné zachovať služby, ktoré ponúkala Deutsche Bundespost. Zatiaľ čo DB-Telekom vstúpila do práv a povinností Deutsche Bundespost súvisiacich s jej telekomunikačnými činnosťami, DB-Postdienst prebrala činnosti Deutsche Bundespost v poštovom odvetví.

- 3 Okrem toho na základe článku 37 ods. 3 PostVerfG finančná kompenzácia mala byť uskutočnená medzi tromi právnymi subjektmi, ktoré vznikli rozdelením Deutsche Bundespost, v prípade, že jeden z nich by nebol schopný financovať svoje výdavky na základe svojich vlastných príjmov. Okrem toho na základe článku 63 ods. 1 PostVerfG zostala Deutsche Bundespost povinná, napriek jej rozdeleniu, zaplatiť štátu odvody, ktoré zodpovedajú určitému percentu z jej príjmov dosiahnutých z hospodárskej činnosti a to až do roku 1995.

- 4 Nakoniec pokiaľ ide osobitne o povinnosť verejnej služby, ktorou bola poverená DB-Postdienst, článok 25 ods. 2 PostVerfG-u v podstate stanovoval, že nemecká vláda bola oprávnená určiť nariadením „infraštruktúry, ktoré [museli] ponúknuť podniky (povinné plnenia) v osobitnom verejnom záujme, najmä na účely zabezpečenia verejných služieb“, ako aj „stanoviť základné štruktúry povinných plnení a pravidlá tarifkácie“.

- 5 Po druhé 8. júla 1989 bol prijatý Gesetz über das Postwesen (zákon o pošte) (BGBl. 1989 I, s. 1449). V súlade s článkom 2 ods. 1 Gesetz über das Postwesen mala DB-Postdienst výhody z monopolu v odvetví prepravy poštových zásielok.

- 6 Po tretie 12. januára 1994 bolo prijaté Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (nariadenie o povinných plneniach) (BGBl. 1994 I, s. 86, ďalej „PPfLV“). Na základe článku 1 ods. 1 PPfLV mala DB-Postdienst poskytovať svoje „povinné plnenia“ na celom území v súlade so zásadou jednotnej tarify na celom vnútroštátnom území. Osobitne pokiaľ ide o doručovanie balíkov, článok 2 ods. 1 PPfLV stanovoval, že DB-Postdienst mala zabezpečiť výber, prepravu a doručenie balíkov s maximálnou hmotnosťou 20 kg, ktoré zodpovedali určitým maximálnym rozmerom, a to na celom území. Okrem toho článok 2 ods. 2 bod 3 PPfLV splnomocňoval DB-Postdienst na stanovenie nižšej tarify, ako je jednotná tarifa v prípadoch, že samotný klient predtriedil balíky alebo ak podal minimálne množstvo balíkov.
- 7 Po štvrté 14. septembra 1994 bol prijatý Postumwandlungsgesetz (zákon o reorganizácii pošty) (BGBl. 1994 I, s. 2339). Na základe článkov 1 a 2 Postumwandlungsgesetz boli tri právne subjekty uvedené v bode 2 vyššie premenené na akciové spoločnosti s účinnosťou od 1. januára 1995 a ich činnosti prebrali Deutsche Post AG (ďalej len „DPAG“ alebo „žalobkyňa“), Deutsche Telekom AG a Deutsche Postbank AG.
- 8 Po piate 22. decembra 1997 bol prijatý Postgesetz (poštový zákon) (BGBl. 1997 I, s. 3294), ktorý v zmysle svojho článku 4 ods. 1 stanovoval, že doručovanie balíkov, ktorých váha nepresahuje 20 kg, bolo univerzálnou službou.

Skutkové okolnosti

- 9 Okrem odvetvia prepravy poštových zásielok, v ktorej má monopol (ďalej len „vyhradené odvetvie“), DPAG vykonáva aj činnosť v dvoch ďalších poštových

odvetviach, to znamená na jednej strane preprava balíkov a na druhej strane preprava tlače a periodických časopisov, pričom obe sú vystavené hospodárskej súťaži (ďalej len „odvetvia vystavené hospodárskej súťaži“).

- 10 V odvetví prepravy balíkov DPAG zabezpečuje na jednej strane služby prepravy balíkov podaných priamo pri poštových priečinkoch a na druhej strane služby prepravy väčšieho množstva balíkov, ktoré nespracovávajú priamo poštové priečinky (ďalej len „preprava balíkov z domu do domu“).
- 11 Vzhľadom na odvetvie prepravy balíkov z domu do domu, ktoré je predmetom tohto konania, DPAG zabezpečuje dve hlavné služby, to znamená na jednej strane prepravu balíkov z domu do domu zameranú na profesionálnu klientelu, ktorá ju predtiedí vopred alebo podá minimálne množstvo balíkov (ďalej len „segment profesionálnej klientely“), a na druhej strane prepravu balíkov na účet podnikov zaoberajúcich sa zásielkovým predajom, ktoré zasielajú tovary objednané na základe katalógu alebo elektronickou cestou (ďalej len „segment ZP“).
- 12 Segment profesionálnej klientely sa odlišuje od segmentu ZP najmä z dôvodu vyžadovaných logistických operácií zhromažďovania a spracovania v stredisku pre podanie a dodanie a z dôvodu vytváraných nákladov.
- 13 Dňa 7. júla 1994 podal súkromný podnik pre distribúciu balíkov, UPS Europe NV/SA (ďalej len „UPS“), Komisii sťažnosť proti DB-Postdienst založenú ako na článku 86 Zmluvy ES (teraz článok 82 ES), tak aj na článku 92 Zmluvy ES (teraz článok 87 ES). Po tejto sťažnosti podalo ďalšiu sťažnosť združenie súkromných poskytovateľov služieb dopravy a rýchleho doručovania listových zásielok a balíkov Bundesverband Internationaler Express — und Kurierdienste eV (ďalej len „BIEK“). V podstate, UPS a BIEK na jednej strane vytýkali DB-Postdienst, že viedla politiku predaja so stratou v odvetví prepravy balíkov z domu do domu, čo bolo zneužitím dominantného

postavenia v zmysle článku 82 ES, a na druhej strane, že uhrádzala svoje straty v uvedenom odvetví prostredníctvom buď svojich príjmov dosiahnutých vo vyhradenom odvetví, alebo prostredníctvom verejných zdrojov, ktoré jej boli poskytnuté v rozpore s článkom 87 ES.

- ¹⁴ Listom zo 17. augusta 1999, uverejneným 23. októbra 1999 v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (Ú. v. ES C 306, s. 25), Komisia informovala Spolkovú republiku Nemecko o svojom rozhodnutí začať konanie, ktoré upravuje článok 88 ods. 2 ES (ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“). Okrem toho Komisia prijala 7. júla 2000 rozhodnutie o začatí konania na základe článku 82 ES.
- ¹⁵ Dňa 20. marca 2001 Komisia prijala rozhodnutie 2001/354/ES o konaní podľa článku 82 ES (Vec COMP/35.141 — Deutsche Post AG) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 125, s. 27). V uvedenom rozhodnutí Komisia v podstate vyvodila záver, že DPAG porušila článok 82 ES tým, že zneužila svoje dominantné postavenie v jedinom segmente ZP, po prvé tým, že počas obdobia od roku 1974 do roku 2000 viazala poskytovanie vernostných zliav svojim klientom na podmienku, že sa zaviazu nechať si spracovať jej vlastnými službami všetky alebo väčšinu svojich balíkov alebo katalógov o určitej váhe, a po druhé tým, že v rokoch 1990 až 1995 uskutočňovala politikou predaja so stratou tým, že ponúkala nižšie ceny, ako sú jej prírastkové náklady. Vzhľadom na prax vernostných zliav Komisia v podstate uložila pokutu 24 miliónov eur DPAG-u. Pokiaľ ide o prax predaja so stratou, Komisia neuložila DPAG-u pokutu, keďže sa v podstate domnievala, že kritérium, ktoré použila na preukázanie existencie uvedeného predaja so stratou, nebolo prv použité.
- ¹⁶ Dňa 19. júna 2002 Komisia prijala rozhodnutie 2002/753/ES o opatreniach, ktoré prijala Spolková republika Nemecko v prospech Deutsche Post AG

[*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 247, s. 27, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Napadnuté rozhodnutie obsahuje odôvodnenie v štyroch etapách.

17 V prvej etape Komisia v odôvodnení č. 2 napadnutého rozhodnutia uviedla, že „vo svojom rozhodnutí o začatí konania Komisia vychádzala z predpokladu, že peňažné platby zaplatené DB-Postdienst-u a následne DPAG-u ako náhrada za poskytovanie služieb všeobecného záujmu sú vyššie ako čisté nadmerné náklady, ktoré vznikli DB-Postdienst-u a DPAG-u za uvedené služby“ [*neoficiálny preklad*], a že „oznámila, že bude skúmať predpokladané opatrenia pomoci“ [*neoficiálny preklad*], ktoré uvádza v odôvodneniach č. 3 až 7 napadnutého rozhodnutia. Tieto opatrenia pomoci sú po prvé financovanie akvizície Deutsche Postbank-y v roku 1998, po druhé financovanie Post-Unterstützungskasse (dôchodkový fond poštových zamestnancov), po tretie prípadné poskytnutie verejných záruk určených na zabezpečenie záväzkov, ktoré prevzala Deutsche Bundespost, po štvrté okolnosti premeny DB-Postdienst-u na akciovú spoločnosť a po piate finančná alebo administratívna pomoc štátu v prospech žalobkyne.

18 Po tom, ako opísala v odôvodneniach č. 12 až 15 napadnutého rozhodnutia povahu každého z prvých štyroch opatrení pomoci, ktoré sú uvedené vyššie, Komisia uvádza v odôvodneniach č. 16 až 20 uvedeného rozhodnutia, ktoré sa týkajú piateho opatrenia pomoci, že žalobkyňa ju informovala o tej skutočnosti, že jej v súlade s článkom 37 ods. 3 PostVerfG DB-Telekom previedla peňažné prostriedky na vyrovnanie strát, ktoré jej vznikli v rokoch 1990 až 1995 (ďalej len „prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom“). V tejto súvislosti Komisia v odôvodnení č. 20 napadnutého rozhodnutia najmä zdôrazňuje, že, ako potvrdila Spolková republika Nemecko vo svojich dodatočných pripomienkach z 25. apríla 2000 a z 31. januára 2002, DB-Telekom a/alebo Deutsche Telekom zaplatili celkom 11 081 miliónov nemeckých mariek (DEM) DB-Postdienst-u a/alebo DPAG-u ako náhradu za roky 1990 a 1995, že nemecké úrady nepopierajú, že táto finančná náhrada medzi dvomi rôznymi podnikmi je pripísateľná štátu, pretože ju stanovoval článok 37 ods. 3 PostVerfG-u, že nemecká vláda však tvrdí, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom a ktoré upravuje článok 37 ods. 3 PostVerfG-u, boli nevyhnutné pre splnenie jej úloh služby všeobecného hospodárskeho záujmu (ďalej len „SVHZ“) za vyrovnaných finančných podmienok.

- 19 Po tom, ako uviedla v odôvodneniach č. 21 až 39 napadnutého rozhodnutia čiastku nákladov na infraštruktúru, ktoré súvisia so službami prepravy balíkov z domu do domu, Komisia v odôvodneniach č. 40 až 45 napadnutého rozhodnutia obzvlášť uvádza, že Spolková republika Nemecko jej oznámila informácie, ktoré sa týkajú na jednej strane rozsahu úlohy SVHZ-u DPAG-u v odvetví prepravy balíkov, a na druhej strane čisté nadmerné náklady SVHZ-u, ktoré súvisia s pätnástimi záväzkami zdedenými z minulosti, ktoré žalobkyňa musela plniť ako pôvodný verejný správca. Nakoniec Komisia v odôvodneniach č. 46 až 63 napadnutého rozhodnutia uviedla pripomienky, ktoré jej v rámci administratívneho konania oznámili tretie dotknuté osoby a najmä BIEK a UPS, v zmysle ktorých v podstate DPAG-u vznikajú straty v odvetví prepravy balíkov z domu do domu, ktoré nesúvisia s plnením SVHZ-u, ale vyplývajú z politiky predaja so stratou, ktorú pokrýva z verejných zdrojov.
- 20 V druhej etape Komisia v odôvodneniach č. 66 až 69 a v poznámke pod čiarou na spodnej časti strany č. 107 napadnutého rozhodnutia uvádza, že Spolková republika Nemecko ju z vlastnej iniciatívy informovala o tom, že DPAG v období od roku 1990 do roku 1998, na jednej strane dosiahla zisky vo vyhradenom odvetví a na druhej strane zaznamenala straty v odvetviach vystavených hospodárskej súťaži, takže jej vznikol celkový schodok, spoločne vo všetkých odvetviach činnosti, vo výške 2 289 miliónov DEM počas tohto obdobia.
- 21 V tejto súvislosti totiž Komisia v odôvodnení č. 68 napadnutého rozhodnutia uvádza, že „v odpovedi na otázku Komisie z 10. marca 2000 o prípadných ziskoch zúčtovateľných spoločnosťou DPAG počas obdobia od roku 1990 do roku 1998 v oblasti [odvetví vystavených hospodárskej súťaži] [nemecká] vláda uvádza vo svojom oznámení z 24. marca 2000 (s. 10), že DPAG dosiahla prebytok [dôverné]^[1] miliónov DEM v službách, ktoré sú vystavené hospodárskej súťaži v roku 1998“ [neoficiálny preklad]. Dodáva, že „ďalej nemecké úrady uviedli čísla vzhľadom na ktoré v období od roku 1990 do roku 1998 odvetvie [prepravy balíkov] ako celok zaznamenalo schodok [dôverné] miliónov DEM a odvetvie distribúcie denníkov a periodickej tlače stratu [dôverné] miliónov DEM“ [neoficiálny preklad]. Komisia z toho vyvodila záver, že „celkový

1 — Utajené dôverné údaje.

schodok dosiah[ol] výšku [dôverné] miliónov DEM pre obe tieto odvetvia“ [neoficiálny preklad] a že „príjmy dosiahnuté v odvetviach vystavených hospodárskej súťaži boli teda nedostatočné na vykrytie schodku v odvetví [prepravy balíkov]“ [neoficiálny preklad].

22 Následne v poznámke pod čiarou na spodnej časti strany č. 107 Komisia uvádza, že „podľa číselných údajov, ktoré predložila [Spolková republika Nemecko] vo svojom liste z 2. júna 2000 (opravené znenie z 12. januára 2000), vyhradené [odvetvie] dosiahlo celkový zisk [dôverné] miliónov DEM v období od roku 1990 do roku 1998“ [neoficiálny preklad], a že „počas skúmaného obdobia boli zisky vo výške [dôverné] miliónov DEM ďalej zaúčtované v odvetv[iach] vystaven[ých] hospodárskej súťaži“ [neoficiálny preklad] a že „nevyhnutným následkom bolo to, že časť prinajmenšom vo výške 2 289 miliónov DEM celkového schodku vo výške [dôverné] miliónov DEM nemohla byť kompenzovaná ani ziskami z [vyhradeného] odvetvia ani príjmami, ktoré dosiahli [odvetvia] vystavené hospodárskej súťaži“ [neoficiálny preklad].

23 V tretej etape Komisia v odôvodnení č. 72 napadnutého rozhodnutia uvádza, že vzhľadom na straty, ktoré zaznamenala DPAG vo výške [dôverné] miliónov DEM iba v odvetví prepravy balíkov počas obdobia od roku 1990 do roku 1998, treba skúmať, či „nadmerné čisté náklady, ktoré štát nahradil, priamo súvisia s úlohou DPAG-u, ktorú vymedzuje presne zákon“ [neoficiálny preklad] a že „ak tento tok verejných zdrojov mal nakoniec umožniť odvetviu [prepravy] balíkov financovať tiež čisté nadmerné náklady, ktoré nemajú žiadnu príčinnú súvislosť s plnením povinností verejnej služby, DPAG z toho mala výhodu v zmysle článku 87 ods. 1 [ES]“ [neoficiálny preklad].

24 V tejto súvislosti Komisia v odôvodneniach č. 75 až 79 napadnutého rozhodnutia konštatuje, že DPAG od 1. februára 1994 na základe článku 2 ods. 2 bodu 3 PPFLV mala možnosť, ale nie povinnosť poskytnúť v odvetví prepravy balíkov z domu do domu zľavy

svojim klientom, ktoré viedli k nižším tarifám, ako je jednotná tarifa, ktorú stanovuje článok 1 ods. 1 PPFLV pre odvetvie prepravy balíkov.

- 25 Následne Komisia v odôvodnení č. 88 napadnutého rozhodnutia uvádza, že so zreteľom na záväzky DPAG-u súvisiace s odvetvím prepravy balíkov z domu do domu a na nižšie tarify, ako je jednotná tarifa, ktoré ponúkala (odôvodnenia č. 21 až 39 a tabuľka uvedená v odôvodnení č. 88 napadnutého rozhodnutia), príjmy plynúce z odvetvia prepravy balíkov z domu do domu v období od roku 1994 do roku 1999 boli trvalo nedostatočné na pokrytie nákladov, ktoré vyplynuli z prevádzkovania iba tejto činnosti. Upresňuje, že táto situácia nedostatočnosti v pokrytí nákladov DPAG-u prestala v roku 1999.
- 26 Nakoniec Komisia v odôvodneniach č. 82 a 86 napadnutého rozhodnutia zdôrazňuje, že neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi zmienenými nadmernými nákladmi spôsobenými touto politikou predaja so stratou a úlohou SVHZ-u DPAG-u z troch dôvodov. Po prvé podľa Komisie DPAG nezavazovala žiadna zákonom uložená povinnosť ponúknuť klientom služieb v odvetví prepravy balíkov z domu do domu nižšie tarify, ako je jednotná zákonná tarifa. Po druhé sa domnieva, že tarifná politika DPAG-u, ktorá spočíva v poskytovaní nižších taríf, ako je jednotná tarifa, bola výlučne pripísateľná snahám, ktoré vynaložila DPAG na zachovanie alebo získanie častí trhu v odvetví služieb prepravy balíkov z domu do domu, ktoré je vystavené hospodárskej súťaži. Po tretie konštatuje, že prax nižších cien, ako je jednotná tarifa, spôsobuje s istotou vyčísliteľné čisté nadmerné náklady, ktoré nemožno spájať s jej povinnosťami SVHZ-u.
- 27 Komisia takto v odôvodnení č. 88 napadnutého rozhodnutia zdôrazňuje, že žalobkyni vznikli v období rokov 1994 až 1999 čisté nadmerné náklady v celkovej čiastke 1 118,7 milióna DEM, ktoré vyplynuli z jej politiky predaja so stratou.

28 V štvrtom úseku sa Komisia domnieva, v odôvodnení č. 87 napadnutého rozhodnutia, že „politika [predaja so stratou] je nezlučiteľná zo strednodobého hľadiska s hospodárskym záujmom podniku“ a že „žiaden súkromný podnik vystavený trhovým pravidlám nezachová za týchto podmienok [odvetvie] prepravy balíkov z domu do domu, pretože politika, ktorá sa sleduje v oblasti [predaja so stratou], zhromažďuje ročné schodky a pokiaľ neexistuje finančná náhrada, spôsobuje zo strednodobého hľadiska predĺženie“ [*neoficiálny preklad*]. Komisia z toho v odôvodnení č. 107 napadnutého rozhodnutia vyvodzuje záver, že „pokiaľ má náhrada, ktorú štát poskytne za čisté nadmerné náklady spôsobené politikou [predaja so stratou], za následok zníženie nákladov zvyčajne súvisiacich s poskytovaním služieb [v odvetví] prepravy balíkov z domu do domu, ktoré sú vystavené hospodárskej súťaži, toto opatrenie je výhodou v zmysle článku 87 ods. 1 [ES]“ [*neoficiálny preklad*], že „poskytnutie štátnych zdrojov na náhradu tejto časti nepokrytých nákladov je pre DPAG konkurenčnou výhodou“ [*neoficiálny preklad*] a že „táto výhoda a táto pomoc nezlučiteľná so spoločným trhom dosiahla výšku 1 118,7 milióna DEM“ [*neoficiálny preklad*].

29 Výrok napadnutého rozhodnutia je sformulovaný takto:

„Článok 1

Verejná pomoc vo výške 572 miliónov eur (1 118,7 milióna DEM), ktorú [Spolková republika Nemecko] poskytla [DPAG-u], je nezlučiteľná so spoločným trhom.

Článok 2

1. [Spolková republika Nemecko] prijme všetky opatrenia, ktoré sú nevyhnutné pre vymáhanie vrátenia od [DPAG-u] pomoci, ktorá je uvedená v článku 1, a ktorá jej bola poskytnutá protiprávne.

...“ [neoficiálny preklad]

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 30 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 4. septembra 2002 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 31 Listami podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. a 19. decembra 2002 BIEK a UPS podali návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Komisie.
- 32 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 9. mája 2003 Spolková republika Nemecko podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalobkyne.
- 33 Listami zaslanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. marca, 14. apríla a 26. septembra 2003, ako aj 26. februára 2004 žalobkyňa požiadala, aby BIEK-u a UPS-u neboli poskytnuté niektoré písomnosti na základe článku 116 ods. 2 druhej vety Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.
- 34 Uznesením z 2. júna 2003 predseda štvrtej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa vyhovel návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktoré podali BIEK a UPS, a žiadosť o dôverné zaobchádzanie vyčlenil na samostatné rozhodnutie.

- 35 Uznesením z 5. júna 2003 predseda štvrtej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa vyhovel návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorý podala Spolková republika Nemecko. Keďže uvedený návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania bol podaný po uplynutí lehoty šiestich týždňov uvedenej v článku 115 ods. 1 rokovacieho poriadku, práva Spolkovej republiky Nemecko sú tie, ktoré upravuje článok 116 ods. 6 tohto rokovacieho poriadku.
- 36 Samostatnými aktmi podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. júna a 17. novembra 2003, ako aj 23. apríla 2004 BIEK vyjadril námietky, pokiaľ ide o dôverné zaobchádzanie s určitými informáciami obsiahnutými v procesných dokumentoch, ktoré mu boli oznámené.
- 37 Samostatnými aktmi podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. novembra 2003 a 23. apríla 2004 UPS vyjadril námietky, pokiaľ ide o dôverné zaobchádzanie s určitými informáciami obsiahnutými v procesných dokumentoch, ktoré mu boli oznámené.
- 38 Listom zaslaným Súdu prvého stupňa 5. januára 2004 žalobkyňa predložila svoje pripomienky k námietkam, pokiaľ ide o dôverné zaobchádzanie s určitými informáciami obsiahnutými v procesných dokumentoch, ktoré vyjadrili vedľajší účastníci konania BIEK a UPS.
- 39 Keďže zloženie komôr Súdu prvého stupňa sa zmenilo, sudca spravodajca bol pridelený do tretej rozšírenej komory, ktorej bola v dôsledku toho predmetná vec pridelená.
- 40 Uznesením z 13. januára 2005 predseda tretej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa vyhovel žiadosti o dôverné zaobchádzanie s niektorými číselnými údajmi a s dokumentmi vzhľadom na BIEK a UPS a vo zvyšnej časti žiadosť zamietol.

- 41 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (tretia rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 rokovacieho poriadku vyzval listom z 15. marca 2007 žalobkyňu, Komisiu a Spolkovú republiku Nemecko, aby predložili niektoré dokumenty a odpovedali písomne na otázky. Účastníci konania vyhovelí tejto výzve v stanovených lehotách.
- 42 Listami podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. apríla a 3. mája 2007 žalobkyňa požiadala, aby niektoré číselné údaje a niektoré dokumenty, ktoré predložila ona sama, Komisia a Spolková republika Nemecko v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, neboli poskytnuté BIEK-u a UPS-u na základe článku 116 ods. 2 druhej vety rokovacieho poriadku.
- 43 Listom z 24. mája 2007 BIEK vznieslo námietku v stanovených lehotách, pokiaľ ide o žiadosť o dôverné zaobchádzanie, ktorú podala žalobkyňa v súvislosti s odpoveďou Komisie a s odpoveďou Spolkovej republiky Nemecko.
- 44 Uznesením z 11. júna 2007 predseda tretej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa vyhovel žiadosti o dôverné zaobchádzanie s niektorými číselnými údajmi a s dokumentmi vzhľadom na BIEK a UPS a vo zvyšnej časti žiadosť o dôverné zaobchádzanie zamietol.

45 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 13. júna 2007.

46 Ústna časť konania sa skončila po pojednávaní 13. júna 2007. Keďže jeden člen komory sa nemohol zúčastniť porady, v súlade s článkom 32 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa sa služobne najmladší sudca v zmysle článku 6 rokovacieho poriadku vzdal účasti na porade a porady Súdu prvého stupňa sa uskutočnili v zložení troch sudcov, ktorých podpisy sú uvedené v tomto rozsudku.

47 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,

- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

48 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu,

- zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

49 BIEK a UPS navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu ako nedôvodnú.

Právny stav

O žalobných dôvodoch pre zrušenie

- 50 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza deväť dôvodov, ktoré možno zoskupiť.
- 51 V rámci prvej skupiny žalobných dôvodov žalobkyňa v podstate vytýka Komisii, že porušila článok 87 ods. 1 ES a článok 86 ods. 2 ES, keďže Komisia nepreukázala, že DPAG mala výhodu. Po prvé žalobkyňa uvádza, že tri verejné zdroje uvedené v napadnutom rozhodnutí jej neposkytli žiadnu výhodu. Po druhé tvrdí, že Komisia nesplnila svoju povinnosť skúmať, či celková čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presahovala celkovú čiastku jej čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením jej úlohy SVHZ. Po tretie tvrdí, že Komisia sa nesprávne domnievala, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej poskytli výhodu umožňujúcu jej pokryť údajné nadmerné náklady súvisiace s jej politikou predaja so stratou.
- 52 V rámci druhej skupiny žalobných dôvodov vytýka Komisii, že sa dopustila rôznych zjavne nesprávnych posúdení. Po prvé žalobkyňa vytýka Komisii, že použila nesprávnu metódu výpočtu jej nákladov pripísateľných odvetviu prepravy balíkov z domu do

domu a že takto dospela k nesprávnemu záveru, že uskutočňovala politiku predaja so stratou. Po druhé tvrdí, že Komisia sa nesprávne domnievala, že jej tarifná politika v odvetví prepravy balíkov z domu do domu, ktorá spočíva v ponúkaní cien nižších, ako je jednotná tarifa stanovená zákonom, je dôvodom strát, ktoré zaznamenala v odvetví prepravy balíkov, a že uvedená prax nesúvisí s plnením SVHZ-u. Po tretie vytýka Komisii, že sa domnievala, že nemala k dispozícii vlastné zdroje, ktoré by jej umožnili financovať jej údajnú politiku predaja so stratou.

- 53 V rámci tretej skupiny žalobných dôvodov vytýka Komisii po prvé, že nepochopila pojem pripísateľnosť zdrojov štátu, po druhé, že porušila svoju povinnosť odôvodnenia tým, že neupresnila, z akých verejných zdrojov jej mali plynúť výhody, po tretie, že prekročila svoje právomoci tým, že skúmala účinnosť jej služieb prepravy v odvetví balíkov z domu do domu, po štvrté porušila zásadu súkromného investora a po piate že porušila jej právo byť vypočutá.

O prvej skupine žalobných dôvodov pre zrušenie, ktorá sa týka výhody, ktorú získala DPAG

Tvrdenia účastníkov konania

- 54 Po prvé žalobkyňa vo svojej žalobe tvrdí, že rozpočtové zdroje použité na financovanie Post-Unterstützungskasse, záruk, ktoré dala Deutsche Bundespost, a transformačných opatrení DB-Postdienst-u na akciovú spoločnosť, uvedené v napadnutom rozhodnutí, jej neposkytli žiadnu výhodu. V tomto ohľade žalobkyňa uvádza vo svojej replike a odpovedi na otázky Súdu prvého stupňa počas pojednávania, že zaznamenala tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa Komisia domnievala v rámci napadnutého rozhodnutia, že iba prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej poskytli výhodu.

- 55 Po druhé, pokiaľ ide o prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, po prvé žalobkyňa tvrdí, že tým, že nevypočítala čiastku čistých nadmerných nákladov DPAG-u, ktoré súvisia s plnením úlohy SVHZ, Komisia porušila článok 87 ods. 1 ES a článok 86 ods. 2 ES, ako aj judikatúru, tak ako vyplýva z rozsudku Súdneho dvora z 22. novembra 2001, Ferring (C-53/00, Zb. s. I-9067, bod 33), a rozsudkov Súdu prvého stupňa z 27. februára 1997, FFSA a i./Komisia (T-106/95, Zb. s. II-229, bod 101), a z 27. januára 1998, Ladbroke Racing/Komisia (T-67/94, Zb. s. II-1, bod 52), a z 10. mája 2000, SIC/Komisia (T-46/97, Zb. s. II-2125, bod 84), na základe ktorých Komisia mohla oprávnenne dospieť k záveru o existencii štátnej pomoci len pod podmienkou, že vopred konštatovala, že suma verejných zdrojov vyplatených podniku poverenému plnením tejto SVHZ-u presahuje sumu čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením tejto SVHZ-u. V tejto súvislosti žalobkyňa, ku ktorej sa pripája Spolková republika Nemecko, tvrdí, že pokiaľ by Komisia v prejednávanej veci vykonala takýto rozbor, zistila by, že ako vyplynulo z informácie poskytnutej Komisii na jej žiadosť, celková suma čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením jej úlohy SVHZ-u presiahla vo veľkom rozsahu čiastku verejných zdrojov, ktorú DPAG dostala.
- 56 Najskôr žalobkyňa tvrdí, že v rozpore s tvrdením Komisie, v rámci uplatňovania článku 87 ods. 1 ES a článku 86 ods. 2 ES, Komisia nedisponuje žiadnou mierou voľnej úvahy preto, aby preukázala existenciu štátnej pomoci, na rozdiel od širokej voľnej úvahy, ktorou disponuje v rámci uplatňovania článku 87 ods. 3 ES o posúdení zlučiteľnosti štátnej pomoci so spoločným trhom.
- 57 Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že BIEK a UPS nesprávne poukazujú na to, že podmienky, ktoré vymedzujú rozsudky Súdneho dvora Ferring, už citovaný v bode 55 vyššie, a z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Zb. s. I-7747, ďalej len „rozsudok Altmark“), nie sú v prejednávanej veci splnené, hoci prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej neposkytli žiadnu výhodu, keďže pred rokom 1995 v plnej výške vrátila štátu tieto čiastky tým, že zaplatila odvody vo výške 11 481 miliónov DEM, ktoré Deutsche Bundespost dlhovala štátu na základe článku 63 ods. 1 PostVerfG (ďalej len „odvody“).

58 Po druhé žalobkyňa poznamenáva, že Komisia na jednej strane tým, že neidentifikovala v napadnutom rozhodnutí čiastku čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením jej úlohy SVHZ-u, ktorá jej napriek tomu bola oznámená, a na druhej strane tým, že nevypočítala, či celková čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presahovala celkovú čiastku uvedených nadmerných nákladov, neumožnila Súdu prvého stupňa preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tomto ohľade žalobkyňa tvrdí, že Komisia neuvádza žiadne platné vysvetlenie odôvodňujúce skutočnosť, že nemohla skonštatovať existenciu čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením jej úlohy SVHZ-u, hoci mala k dispozícii všetky informácie nevyhnutné z tohto hľadiska, ktoré jej poskytla Spolková republika Nemecko.

59 Po tretie žalobkyňa uvádza porušenie zásady právnej istoty, ktoré vyplýva zo skutočnosti, že Komisia sa odchyľila od svojej vlastnej rozhodovacej praxe tým, že neurobila výpočet toho, či čiastka verejných zdrojov, ktoré jej boli poskytnuté, presahovala čiastku jej čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením jej úlohy SVHZ.

60 Po tretie žalobkyňa, ku ktorej sa pripája Spolková republika Nemecko, tvrdí, že aj za predpokladu, že by prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej poskytli výhodu, Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že usúdila, že uvedené prevody jej nutne umožnili pokryť údajné nadmerné náklady spôsobené jej politikou predaja so stratou počas obdobia rokov 1995 až 1999. V tejto súvislosti tvrdí, že keď prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, v celom rozsahu slúžili na náhradu jej strát, ktoré jej vznikli za obdobie rokov 1990 až 1995, potom je „matematicky“ nemožné, aby mohla nahradiť svoje údajné čisté nadmerné náklady spôsobené jej politikou predaja so stratou uskutočňovanou v rokoch 1994 až 1999 prostredníctvom uvedených prevodov.

61 Po prvé Komisia odpovedá, že pokiaľ sa v rámci napadnutého rozhodnutia domnievala, že relevantné boli iba prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, tvrdenie žalobkyne, že

ďalšie verejné zdroje uvedené v napadnutom rozhodnutí jej neposkytli žiadnu výhodu, je nezrozumiteľné.

62 Po druhej Komisia v podstate tvrdí, že nemusela vypočítať, či čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presahovala čiastku jej celkových čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením úlohy SVHZ-u DPAG-om. Po prvé sa domnieva, že aj keď je tento výpočet vhodný na určenie, či podnik poverený SVHZ-om získal nadmernú náhradu, na jednej strane by bol v prejednávanej veci neprimeraný, vzhľadom na sťažnosti, ktoré sa týkajú skreslenia hospodárskej súťaže, ktoré podali BIEK a UPS, a vzhľadom na podozrenia, ktoré mohla mať na základe uvedených sťažností, že DPAG by mohla nadhodnotiť čisté nadmerné náklady súvisiace s plnením jej poslania SVHZ. Na druhej strane sa domnieva, že tento výpočet jej neumožnil určiť ani to, či existovala príčinná súvislosť medzi splnením SVHZ-u a čistými nadmernými nákladmi vytvorenými politikou predaja so stratou DPAG-u, ani to, či štát oslobodil žalobkyňu od bremena uvedených nadmerných nákladov, čo spôsobilo skreslenie hospodárskej súťaže.

63 V tejto súvislosti Komisia poznamenáva, že v rámci napadnutého rozhodnutia bola jedine relevantná otázka, či žalobkyňa pokryla nadmerné náklady spôsobené jej politikou predaja so stratou v osobitnom odvetví prepravy balíkov z domu do domu prostredníctvom vlastných zdrojov alebo či sa musela obrátiť na štátne zdroje. Podľa názoru Komisie však akonáhle žalobkyňa nepoprela skutočnosť, že nahradila sumu strát zaznamenaných v odvetví prepravy balíkov v rokoch 1994 až 1998 prostredníctvom verejných zdrojov, a Komisia preukázala, že žalobkyňa nemala k dispozícii vlastné zdroje dostatočné na pokrytie čistých nadmerných nákladov spôsobených jej politikou predaja so stratou, potom je preukázané, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, slúžili na náhradu uvedených nadmerných nákladov, ktoré vznikli DPAG-u v rokoch 1994 až 1999 a ktoré nemajú žiadnu súvislosť s plnením SVHZ-u.

64 Po druhej Komisia tvrdí, že tak ako v rámci uplatňovania článku 87 ods. 3 ES a článku 86 ods. 2 ES disponuje v rámci uplatňovania článku 87 ods. 1 ES širokou mierou voľnej úvahy na účely zistenia existencie štátnej pomoci v prípade, že jestvujú zložité

hospodárske skutočnosti. Za týchto podmienok je úlohou súdu Spoločenstva len preskúmať, či sa na napadnuté rozhodnutie vzťahuje jeden z dôvodov zrušenia, ktoré upravuje článok 230 ES, bez toho, že by mohol nahradiť svojím skutkovým posúdením skutkové posúdenie, ktoré urobil ten, kto vydal rozhodnutie. V prejednávanej veci sa však žalobkyňa uspokojuje s tvrdením, že existuje iná metóda pre posúdenie skutkových okolností, avšak bez toho, že by preukázala, že Komisia prekročila hranice miery voľnej úvahy.

65 Po tretie Komisia, ku ktorej sa pripájajú BIEK a UPS, poznamenáva, že výpočet, ktorým má byť preukázané, či celková čiastka verejných zdrojov presahuje celkovú čiastku čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením úlohy SVHZ-u, predpokladá najmä použitie štátnych zdrojov v súlade s ich určením. Žiadna z podmienok, ktoré stanovil Súdny dvor vo svojich rozsudkoch Ferring, už citovanom v bode 55 vyššie, a Altmark, už citovanom v bode 57 vyššie, nie je splnená v prejednávanej veci. Navyše z rozsudku FFSA a i./Komisia, už citovaného v bode 55 vyššie (body 185 až 189), vyplýva, že Súd prvého stupňa sa domnieval, že tento výpočet nebol povinný, ale že bol prípadne dostatočný.

66 Po štvrté sa Komisia domnieva v odpovedi na tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa odchýlila od svojej vlastnej rozhodovacej praxe, že metóda, ktorú použila, je v súlade s oznámením Komisie 2001/C 320/04 o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci pre verejnoprávne vysielanie (Ú. v. ES C 320, 2001, s. 5; Mim. vyd. 08/002, s. 117, bod 58) a s bodom 80 jej „non paper“ z 12. novembra 2002 o službách všeobecného hospodárskeho záujmu a štátnej pomoci, na základe ktorých si vyhradila možnosť skúmať príčinnú súvislosť, ktorá existuje medzi plnením SVHZ-u a niektorými skresleniami hospodárskej súťaže, keď tarifná politika poskytovateľa, ktorý využíva verejné zdroje na trhu vystavenom hospodárskej súťaži, hrozila tým, že skreslí hospodársku súťaž.

67 Po tretie Komisia spochybňuje tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého nepreukázala, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, boli dostatočné, vzhľadom na jej straty za roky

1990 až 1995, na financovanie jej politiky predaja so stratou za obdobie rokov 1994 až 1999. Komisia, ku ktorej sa pripájajú BIEK a UPS, totiž tvrdí, že okrem skutočnosti, že z účtovného hľadiska je nemožné určiť zdroje, prostredníctvom ktorých bol záväzok splnený, odvody, ktoré mala žalobkyňa uskutočniť, nie sú čistými nadmernými nákladmi SVHZ-u. Tiež sa domnieva, že pokiaľ žalobkyňa nedokázala, že pokryla údajné čisté nadmerné náklady, ktoré spôsobila jej politika predaja so stratou prostredníctvom vlastných zdrojov, mohla oprávnené predpokladať, že uvedené nadmerné náklady boli pokryté verejnými zdrojmi.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 68 V zmysle článku 87 ods. 1 ES „ak nie je touto zmluvou ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi“.
- 69 Okrem toho v zmysle článku 86 ods. 2 ES podniky poverené poskytovaním SVHZ-u podliehajú pravidlám zmluvy, najmä pravidlám hospodárskej súťaže, za predpokladu, že uplatňovanie týchto pravidiel neznemožňuje právne alebo v skutočnosti plniť určité úlohy, ktoré im boli zverené.
- 70 Podľa ustálenej judikatúry označenie za štátnu pomoc vyžaduje splnenie všetkých podmienok upravených v článku 87 ods. 1 ES. Článok 87 ods. 1 ES uvádza tieto podmienky. Po prvé musí ísť o štátny zásah alebo prostredníctvom štátnych zdrojov. Po

druhé tento zásah musí byť schopný ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí priznať výhodu jej príjemcovi. Po štvrté musí skresliť alebo hroziť skreslením hospodárskej súťaže (pozri rozsudok *Altmark*, už citovaný v bode 57 vyššie, body 74 a 75 a tam citovanú judikatúru).

71 Pokiaľ ide o tretiu podmienku zmienenú v predchádzajúcom bode, z judikatúry vyplýva, že pojem štátna pomoc je objektívnym pojmom a závisí iba od otázky, či opatrenie poskytuje výhodu jednému alebo niektorým podnikom (rozsudok *Ladbroke Racing/Komisia*, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 52).

72 Tu treba zdôrazniť, že Súdny dvor rozhodol tak, že sa článok 87 ods. 1 ES nevzťahuje na štátne opatrenie, ktoré možno považovať za kompenzáciu predstavujúcu protihodnotu za plnenia poskytnuté podnikmi, v prospech ktorých opatrenie smeruje, pokiaľ sa týmito plneniami vykonávajú povinnosti verejnej služby, takže tieto podniky v skutočnosti neprijmú žiadnu finančnú výhodu, a preto daným opatrením nezískajú výhodnejšie súťažné postavenie v porovnaní s podnikmi, ktoré sú ich konkurentmi (rozsudky Súdneho dvora *Altmark*, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 87, a z 27. novembra 2003, *Enirisorse*, C-34/01 až C-38/01, Zb. s. I-14243, bod 31).

73 Aby v konkrétnom prípade nebola takáto kompenzácia kvalifikovaná ako štátna pomoc, musia byť splnené určité podmienky (rozsudky *Altmark*, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 88, a *Enirisorse*, už citovaný v bode 72 vyššie, bod 31). Po prvé musí byť zvýhodnený podnik skutočne poverený vykonávaním povinností verejnej služby a tieto povinnosti musia byť jasne definované. Po druhé musia byť parametre, na základe ktorých sa kompenzácia vypočíta, vopred objektívne a transparentne stanovené, aby sa zabránilo tomu, že kompenzácia bude mať za následok hospodárske zvýhodnenie, ktorým môže byť podnik, ktorému je poskytnuté, zvýhodnený oproti konkurenčným podnikom. Po tretie kompenzácia nesmie presahovať to, čo je nevyhnutné na pokrytie všetkých alebo časti nákladov na vykonávanie povinností verejnej služby, berúc do

úvahy s tým súvisiace dosiahnuté príjmy a primeraný zisk z plnenia týchto povinností. Po štvrté, keď sa výber podniku, ktorý má byť v konkrétnom prípade poverený vykonávaním povinností verejnej služby, v konkrétnom prípade neuskutoční na základe verejného obstarávania, musí byť výška potrebnej kompenzácie určená na základe analýzy nákladov, aké by mal priemerný, dobre spravovaný podnik, ktorý je primerane vybavený na to, aby bol schopný vyhovieť požiadavkám verejnej služby, ktoré by boli na tento podnik kladené pri výkone daných povinností, pričom treba vziať do úvahy s tým súvisiace dosiahnuté príjmy a primeraný zisk z plnenia týchto povinností (rozsudok Altmark, už citovaný v bode 129 vyššie, body 89 až 93).

74 Z toho vyplýva, že keď štátne zdroje boli poskytnuté na kompenzáciu nadmerných nákladov súvisiacich s plnením SVHZ-u za podmienok, ktoré stanovujú body 72 a 73 vyššie, Komisia nemôže bez toho, aby zbavila potrebného účinku článok 86 ods. 2 ES, kvalifikovať ako štátnu pomoc všetky alebo časť poskytnutých verejných zdrojov, pokiaľ celková čiastka uvedených zdrojov zostáva nižšia ako nadmerné náklady spôsobené plnením uvedenej úlohy SVHZ-u (pozri v tomto zmysle rozsudok FFSA a i./Komisia, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 188).

75 Nakoniec podľa ustálenej judikatúry Komisia je oprávnená prijať rozhodnutie na základe dostupných informácií v prípade, ak je konfrontovaná s členským štátom, ktorý si neplní povinnosť spolupráce a neposkytne jej informácie, o ktoré ho Komisia požiadala na účely preskúmania zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom (rozsudky Súdneho dvora zo 14. februára 1990, Francúzsko/Komisia, C-301/87, Zb. s. I-307, bod 22, a z 13. apríla 1994, Nemecko a Pleuger Worthington/Komisia, C-324/90 a C-342/90, Zb. s. I-1173, bod 26). Pred prijatím takéhoto rozhodnutia však Komisia musí dodržať určité procesné požiadavky. V prvom rade je povinná členskému štátu uložiť povinnosť poskytnúť jej v lehote, ktorú stanoví, všetky dokumenty, informácie a údaje nevyhnutné na preskúmanie zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom. Iba ak členský štát opomenie, napriek príkazu Komisie, poskytnúť požadované informácie, je táto oprávnená ukončiť konanie a prijať rozhodnutie konštatujúce zlučiteľnosť alebo nezlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom na základe údajov, ktorými disponuje (rozsudok Francúzsko/Komisia, už citovaný, body 19 a 22). Tieto požiadavky boli prevzaté a konkretizované článkom 5 ods. 2, článkom 10 ods. 3 a článkom 13 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá

na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) (rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. októbra 2005, Freistaat Thüringen/Komisia, T-318/00, Zb. s. II-4179, bod 73).

76 Po prvé treba zdôrazniť, že výhrada, uvedená žalobkyňou v jej žalobe, podľa ktorej sa Komisia nesprávne domnievala, že verejné opatrenia odlišné od prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej poskytli výhodu, je neopodstatnená, keďže Komisia výslovne uznala vo svojom vyjadrení k žalobe, že zohľadnila len prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, preto, aby vyvodila záver, že DPAG-e plynula výhoda z verejných zdrojov.

77 Preto táto výhrada musí byť zamietnutá.

78 Po druhé, pokiaľ ide o výhradu žalobkyne, podľa ktorej Komisia nepreukázala, že mala výhodu z prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, vzhľadom na jej čisté nadmerné náklady súvisiace s plnením SVHZ-u, treba na úvod zdôrazniť, a ako vyplýva z opisu napadnutého rozhodnutia uvedeného v bodoch 16 až 29 vyššie, že záver Komisie, podľa ktorého DPAG mala výhodu, spočíva na týchto konštatovaniach. Po prvé Komisia skonštatovala, že žalobkyňa prijala prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom vo výške 11 081 miliónov DEM za obdobie rokov 1990 až 1995 — prevody, ktoré Komisia považovala za jediné relevantné verejné zdroje na účely napadnutého rozhodnutia. Po druhé Komisia uviedla, že na jednej strane žalobkyňi vznikli čisté nadmerné náklady, ktoré spôsobila jej politika predaja so stratou uskutočňovaná v rokoch 1994 až 1999 vo výške 1 118,7 milióna DEM, a na druhej strane, že uvedené čisté nadmerné náklady nesúviseli s plnením SVHZ-u. Po tretie Komisia konštatovala, že žalobkyňa nemohla pokryť uvedené čisté nadmerné náklady vo výške 1 118,7 milióna DEM prostredníctvom svojich vlastných zdrojov, pretože jej vznikol celkový schodok, spoločne vo všetkých odvetviach činnosti, za obdobie rokov 1990 až 1998, v celkovej výške 2 289 miliónov DEM. Vzhľadom na tri predchádzajúce zistenia Komisia preto vyvodila záver, že čisté nadmerné náklady vytvorené politikou predaja so stratou DPAG-u za obdobie rokov 1994 až 1999 boli nevyhnutne nahradené prostredníctvom prevodov,

ktoré uskutočnila DB-Telekom počas obdobia rokov 1990 až 1995, takže získala štátnu pomoc vo výške 1 118,7 milióna DEM. V tejto súvislosti je dôležité zdôrazniť, že vo svojich odpovediach na otázky, ktoré položil Súd prvého stupňa počas pojednávania, Komisia v podstate uviedla, že sa domnievala, že keď žalobkyňa nepredložila dôkaz o tom, že pokryla svoje čisté nadmerné náklady spôsobené svojou politikou predaja so stratou prostredníctvom iných zdrojov, ako boli prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, mohla oprávnene predpokladať, že DPAG získala štátnu pomoc vo výške 1 118,7 milióna DEM.

79 Preto treba skúmať, či Komisia v napadnutom rozhodnutí z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že žalobkyni plynula výhoda na základe prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom.

80 V tejto súvislosti treba po prvé poznamenať, že navzdory informáciám, ktoré Spolková republika Nemecko poskytla Komisii a ktoré ju v odôvodnení č. 41 napadnutého rozhodnutia viedli k zdôrazneniu, že Spolková republika Nemecko tvrdila, že segment profesionálnej klientely nebol vylúčený z univerzálnej služby, Komisia sa v napadnutom rozhodnutí nevyslovila k otázke, či odvetvie prepravy balíkov z domu do domu predstavovalo SVHZ. V tejto súvislosti je totiž nutné zdôrazniť, ako vyplýva z bodu 26 vyššie, že Komisia len konštatovala v napadnutom rozhodnutí, že tarifná politika DPAG-u, ktorá spočívala v poskytovaní nižších taríf, ako je jednotná tarifa, spôsobovala čisté nadmerné náklady, ktoré nesúviseli s plnením SVHZ-u.

81 Okrem toho treba poznamenať, že Komisia sa na jednej strane v odôvodnení č. 74 napadnutého rozhodnutia domnievala, že „neexistov[al]... žiaden príčinný vzťah medzi týmito nadmernými nákladmi [súvisiacimi s politikou predaja so stratou] a povinnosťami verejnej služby DPAG-u“ [*neoficiálny preklad*] a na druhej strane v odôvodnení

č. 73 napadnutého rozhodnutia, že „sa ukáza[lo], že DPAG znáša[lo] čisté nadmerné náklady, ktorých minimálna časť n[ebola] splatná pri splnení povinností [SVHZ-u]“ [*neoficiálny preklad*].

82 Treba teda zdôrazniť, že ako Komisia ďalej potvrdila vo svojich písomných podaniach, na jednej strane neskonštatovala v napadnutom rozhodnutí, že informácie, ktoré jej predložila Spolková republika Nemecko a podľa ktorých odvetvie prepravy balíkov z domu do domu je SVHZ-om, neboli opodstatnené, a na druhej strane uznala, prinajmenšom implicitne, že DPAG-u tiež vznikli okrem čistých nadmerných nákladov, ktoré spôsobila jej politika predaja so stratou, čisté nadmerné náklady, ktoré súviseli s plnením SVHZ-u (ďalej len „nespochybné čisté nadmerné náklady“).

83 Po druhé treba zdôrazniť, že Komisia uvádza na jednej strane v odôvodnení č. 43 napadnutého rozhodnutia, že Spolková republika Nemecko ju informovala, že musela zniesť „pätnásť nákladov zdedených z minulosti“ [*neoficiálny preklad*], ktoré tvoria čisté nadmerné náklady SVHZ-u, a na druhej strane v poznámke pod čiarou na spodnej časti strany č. 94 napadnutého rozhodnutia, že „v jej liste zo 16. septembra 1999 (s. 18) [nemecká] vláda označuje za „náklady zdedené z minulosti“ osobitné náklady DPAG-u v porovnaní so zvyčajnými nákladmi, ktoré vznikajú súkromným podnikom za zvyčajných trhových podmienok“ [*neoficiálny preklad*] pričom upresnila, že „podľa informácií federálnej vlády sú to práve tieto osobitné náklady, ktoré vysvetľujú schodok zmienený v rozhodnutí o začatí konania v odvetví balíkov“ [*neoficiálny preklad*]. V odôvodnení č. 43 napadnutého rozhodnutia Komisia vymenúva pätnásť nákladov zdedených z minulosti, na ktoré sa odvoláva Spolková republika Nemecko. V tejto súvislosti Komisia v odôvodnení č. 45 napadnutého rozhodnutia obzvlášť zdôrazňuje, že „podľa nemeckých úradov, aj keď sa Komisia mala domnievať, že celkové služby [prepravy balíkov] poskytované prostredníctvom tejto infraštruktúry sa už [nemo]hli považovať za služby všeobecného záujmu, tieto náklady zdedené z minulosti však mali byť považované za „stratené investičné náklady“ za služby, ktoré v čase, keď súčasná

infraštruktúra bola vymyslená v roku 1990, boli bezosporu poskytnuté vo všeobecnom záujme [príloha I listu federálnej vlády z 21. júna 2000]“ [*neoficiálny preklad*].

84 V tejto súvislosti však treba skonštatovať, že ako vyplýva z bodov 41 až 52 rozhodnutia o začatí konania, Spolková republika Nemecko predložila Komisii na jej žiadosť presný zoznam jej pätnástich nákladov zdedených z minulosti, v súvislosti s ktorými na jednej strane uviedla dôvody, pre ktoré podľa jej názoru uvedené náklady predstavovali čisté nadmerné náklady súvisiace s plnením SVHZ-u, a odhad čiastky, ktorú každý z týchto nákladov dosiahol v období rokov 1990 až 1996, a na druhej strane uviedla, že celková čiastka týchto nákladov zdedených z minulosti, ktoré súvisia s plnením SVHZ-u, dosiahla výšku 20 426 miliónov DEM, teda čiastku podstatne vyššiu, ako je 11 081 miliónov DEM, ktorá zodpovedá prevodom, ktoré uskutočnila DB-Telekom. V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že Komisia uviedla v bode 72 rozhodnutia o začatí konania, že aj keď „ma[la] pochybnosti o skutočnosti, že všetky nákladové prvky uvedené v týchto súvislostiach sa [mohli] skutočne považovať za vzťahujúce sa na tento druh [SVHZ-u]“, domnievala sa však, že „niektoré prvky (ako napríklad dodávky v sobotu) [moh]li v zásade predstavovať SVHZ-u, pokiaľ [boli] vymedzené a započítané primeraným spôsobom“.

85 Po tretie treba zdôrazniť, že Komisia na jednej strane tým, že neskúmala a nevyslovila sa v napadnutom rozhodnutí o informáciách, ktoré predložila Spolková republika Nemecko a podľa ktorých nespochybnené čisté nadmerné náklady súviseli s plnením úlohy SVHZ-u, a na druhej strane tým, že nevypočítala, či čiastka uvedených nadmerných nákladov prevyšovala čiastku prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, neoverila, či celková suma prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, bola nižšia ako celková suma jej čistých nadmerných nákladov SVHZ-u, takže uvedené prevody neposkytli žiadnu výhodu žalobkyni.

86 V tejto súvislosti treba skonštatovať, že Komisia ani nezdôrazňuje a ani nepreukazuje v napadnutom rozhodnutí, že Spolková republika Nemecko alebo žalobkyňa jej neposkytli informácie nevyhnutné na uistenie sa o tom, že čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, nepresiahla nespochybnené čisté nadmerné náklady, ani to, že vzhľadom na informácie, ktoré mala k dispozícii, nemala iný výber než predpokladať, že čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presiahla čiastku uvedených nespochybnených nadmerných nákladov, takže prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej poskytli výhodu.

87 Okrem toho treba tiež skonštatovať, že Komisia neuviedla ani vo svojich písomných podaniach, ani na pojednávaní nijaký objektívny dôvod odôvodňujúci to, že so zreteľom na informácie, ktoré jej predložila Spolková republika Nemecko, nemohla toto preskúmať. V tejto súvislosti je totiž nutné skonštatovať, že Komisia sa uspokojuje v podstate s vysvetlením, že rozsah výnimočných nákladov, ktoré uvádza žalobkyňa, sťažil tento rozbor, ale netvrdí, že Spolková republika Nemecko jej neposkytla informácie nevyhnutné v tejto súvislosti, takže nemohla vykonať takýto rozbor.

88 Vzhľadom na predchádzajúce treba skonštatovať, že Komisia tým, že neoverila, či čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presiahla čiastku jej nespochybnených čistých nadmerných nákladov SVHZ-u, z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej poskytli výhodu v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

89 Tento záver nemôžu vyvrátiť tvrdenia Komisie, ktoré v podstate uvádzajú na jednej strane, že Komisia nebola povinná preukázať, že čiastka nespochybnených čistých nadmerných nákladov nepresiahla čiastku prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, a na druhej strane, že na preukázanie existencie štátnej pomoci v prejednávanej veci

bola metóda, ktorú použila Komisia, primeranejšia ako metóda spočívajúca v overení toho, či DPAG získala nadmernú náhradu.

90 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého disponuje mierou voľnej úvahy pri výbere najvhodnejšej metódy na preukázanie existencie štátnej pomoci, treba pripomenúť, že kvalifikovanie opatrenia ako štátnej pomoci, ktoré je podľa Zmluvy úlohou ako Komisie, tak aj vnútroštátneho súdu, nemôže v zásade odôvodniť, pokiaľ neexistujú osobitné okolnosti súvisiace najmä so zložitou povahou predmetných štátnych zásahov, uznanie širokej miery voľnej úvahy Komisii. Posúdenie relevantnosti príčin alebo cieľov štátnych zásahov totiž patrí len do oblasti skúmania prípadnej zlučiteľnosti týchto opatrení so spoločným trhom, tak ako to stanovuje článok 87 ods. 3 ES (rozsudok Ladbroke Racing/Komisia, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 52).

91 V tejto súvislosti však treba tiež zdôrazniť, že ak aj Súd prvého stupňa priznal Komisii určitú mieru voľnej úvahy pri výbere najvhodnejšej metódy na účely uistenia sa o tom, že neexistuje krížová subvencia v prospech konkurenčných činností (rozsudok FFSA a i./Komisia, už citovaný v bode 55 vyššie, bod 187), napriek tomu Komisia nemôže, v súlade s rozsudkom Altmark, už citovaným v bode 55 vyššie (bod 87), kvalifikovať ako štátnu pomoc štátne zdroje poskytnuté ako náhrada za nadmerné náklady súvisiace s plnením SVHZ-u. Keďže však v prejednáwanej veci Komisia neskúmala, či celková čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presahovala celkovú čiastku nespochybnených nadmerných nákladov, nemohla predpokladať, ako vyplýva z rozboru napadnutého rozhodnutia v bode 78 vyššie, že uvedené prevody poskytli žalobkyni výhodu, hoci Spolková republika Nemecko jej predložila informácie vyjadrujúce prijateľnosť skutočnosti, že celková čiastka uvedených prevodov nepresiahla celkovú čiastku nespochybnených čistých nadmerných nákladov.

92 Okrem toho pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého nebola povinná skúmať, či sťažnosti BIEK-u a UPS-u, podľa ktorých DPAG financuje politiku predaja so stratou prostredníctvom verejných zdrojov, boli opodstatnené, treba v tejto súvislosti pripomenúť, že podľa judikatúry je Komisia povinná v záujme riadnej správy základných pravidiel Zmluvy týkajúcich sa pomoci preskúmať náležite a nestranné sťažnosť, v dôsledku čoho môže byť nevyhnutné, aby preskúmala prvky, ktoré výslovne neboli uvedené v sťažnosti (rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 62). Okrem toho Komisia je povinná overiť existenciu skutočnej výhody pre príjemcu pomoci. Takto v prejednávanej veci, ak aj Komisia bola povinná náležite a nestranné preskúmať sťažnosti, ktoré podali BIEK a UPS, to však vôbec neznamenalo na jednej strane, že mohla ignorovať informácie, ktoré jej Spolková republika Nemecko poskytla, aby preukázala, že žalobkyni neplynula žiadna výhoda z verejných zdrojov, a na druhej strane že mohla oprávnene vyvodiť záver o existencii štátnej pomoci bez toho, aby vopred overila, či z verejných zdrojov, ktoré DPAG získala, jej vyplynula výhoda.

93 Nakoniec treba tiež odmietnuť tvrdenia Komisie, ako aj tvrdenia BIEK-u a UPS-u, podľa ktorých Komisia nebola povinná preskúmať otázku, či celková čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presahovala celkovú čiastku čistých nadmerných nákladov súvisiacich s plnením SVHZ-u, ktoré vznikli žalobkyni, pokiaľ neboli v prejednávanej veci splnené podmienky, ktoré stanovil Súdny dvor v rozsudkoch Ferring, už citovanom v bode 55 vyššie, a Altmark, už citovanom v bode 57 vyššie.

94 Tak, ako je vysvetlené v bode 81 vyššie, v ktorom sa zdôrazňuje, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí uspokojila s konštatovaním, že čisté nadmerné náklady vytvorené politikou predaja so stratou DPAG-u nemohli byť nahradené, totiž ani neoverila, ani nepreukázala, že žalobkyni nevznikli iné nadmerné náklady súvisiace s plnením SVHZ-u, v súvislosti s ktorými mala právo domáhať sa náhrady

prostredníctvom všetkých prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, za podmienok, ktoré stanovuje rozsudok Altmark, už citovaný v bode 57 vyššie (body 89 až 95).

- 95 Pokiaľ však Komisia v tejto súvislosti nevykonala žiadne skúmanie ani posúdenie, nie je úlohou súdu Spoločenstva, aby namiesto Komisie uskutočnil preskúmanie, ktoré ona nikdy nevykonala, a aby odhadol, aké závery by z neho vyvodila (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. septembra 2004, Valmont/Komisia, T-274/01, Zb. s. II-3145, bod 136).
- 96 Z predchádzajúceho vyplýva, že treba akceptovať výhradu žalobkyne, podľa ktorej Komisia porušila článok 87 ods. 1 ES, keď sa domnievala, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej poskytli výhodu.
- 97 Súd prvého stupňa sa však domnieva, že je vhodné skúmať navyše tiež výhradu žalobkyne, podľa ktorej nezávisle od otázky, či čiastka prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, presiahla čiastku jej nespochybných čistých nadmerných nákladov, Komisia v každom prípade vyvodila nesprávny záver, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom vo výške 11 081 miliónov DEM, jej vzhľadom na straty, ktoré jej vznikli v období rokov 1990 až 1995, umožnili pokryť údajné čisté nadmerné náklady spôsobené jej politikou predaja so stratou za obdobie rokov 1994 až 1999 vo výške 1 118,7 milióna DEM.
- 98 V tejto súvislosti treba na úvod skonštatovať, že na základe článku 63 ods. 1 PostVerfG Deutsche Bundespost bola povinná zaplatiť nemeckému štátu za obdobie rokov 1990 až 1995 odvody zodpovedajúce určitému percentu, ktoré klesá úmerne jej prevádzkovým príjmom. Aj keď sa účastníci konania sporia v otázke, či tieto odvody sú čistými

nadmernými nákladmi SVHZ-u, Komisia nepopiera, že tieto odvody zaplatili podniky po rozdelení Deutsche Bundespost a že za týchto okolností žalobkyňa mala zaplatiť čiastku 11 418 miliónov DEM za obdobie rokov 1990 až 1995.

99 V prejednávanej veci žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že prevody, ktoré uskutočnila DB Telekom v rokoch 1990 až 1995 vo výške 11 418 miliónov DEM, jej umožnili pokryť údajné čisté nadmerné náklady vo výške 1 118,7 milióna DEM, ktoré spôsobila jej politika predaja so stratou počas obdobia rokov 1994 až 1999, hoci uvedené prevody v celom rozsahu slúžili na náhradu jej strát za obdobie rokov 1990 až 1995, ktoré vyplynuli najmä z jej povinnosti zaplatiť odvody.

100 Komisia v podstate odpovedá, že pokiaľ žalobkyňa nepredložila dôkaz o tom, že čisté nadmerné náklady súvisiace s jej politikou predaja so stratou boli financované prostredníctvom jej vlastných zdrojov, mohla platne predpokladať, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, jej umožnili financovať uvedené nadmerné náklady.

101 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že účastníci zhodne tvrdia, že z účtovného hľadiska každý zdroj môže financovať každý náklad. Je však úlohou Komisie preukázať, že verejné zdroje poskytli ich príjemcovi výhodu, tak ako vyplýva z rozsudku Altmark, už citovaného v bode 57 vyššie (bod 75), v tejto súvislosti nemá žiaden význam, že Komisia preukáže, na aké náklady sa vzťahuje čiastka verejných zdrojov, ktoré boli poskytnuté žalobkyni.

102 Pokiaľ však, ako vyplýva z bodu 78 vyššie, Komisia v prejednávanej veci viaže svoje dokazovanie existencie výhody poskytnutej DPAG-u prostredníctvom verejných zdrojov na skutočnosť, že údajné čisté nadmerné náklady DPAG-u súvisiace s jej politikou predaja so stratou museli byť nevyhnutne pokryté vo výške 1 118,7 milióna DEM prostredníctvom prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, treba skúmať, či so zreteľom na straty DPAG-u za obdobie rokov 1990 až 1994 a za obdobie rokov 1990 až 1995 sa uvedené prevody zaplatené počas tohto obdobia ukázali ako dostatočné tiež na pokrytie čistých nadmerných nákladov súvisiacich s jej politikou predaja so stratou za obdobie rokov 1994 až 1999.

103 Komisia sa však v odôvodnení č. 88 napadnutého rozhodnutia domnievala, že údajné čisté nadmerné náklady, ktoré vznikli DPAG-u, súvisiace s jej politikou predaja so stratou dosiahli túto výšku za jednotlivé roky:

Roky	1994	1995	1996	1997	1998	1999	Celkom 1994 — 1999
Nadmerné náklady súvisiace s predajom so stratou (v miliónoch DEM)	[dôverný]	[dôverný]	[dôverný]	[dôverný]	[dôverný]	[dôverný]	1 118,7

104 Okrem toho ako vyplýva z informácii, ktoré poskytla Spolková republika Nemecko a ktoré Komisia nespochybňuje, DPAG zaznamenala počas období rokov 1990 až 1994 a 1990 až 1995 prevádzkové výsledky (mimo prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom, a mimo zaplatených odvodov) a konečné výsledky (vrátane prevodov, ktoré uskutočnila

DB-Telekom, a zaplatených odvodov) v tejto výške (oznámenie Spolkovej republiky Nemecko z 31. januára 2002 a príloha 11a oznámenia Spolkovej republiky Nemecko z 10. marca 2000):

Roky	1990	1991	1992	1993	1994	Celkom 1990 — 1994	1995	Celkom 1990 — 1995
Vyhra- dené odvetvie	[dôverné]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]
Odvetvie balíkov	[dôverné]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]
Odvetvie denníkov	[dôverné]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]
Prevádz- kový zostatok	[dôverné]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	[dôv.]	-4 331	[dôv.]	- 4 945
Prevody, ktoré uskutoč- nila DB- Telekom	1 495	2 031	1 310	726	0	5 562	5 519	11 081
Odvody	- 1 651	- 1 982	- 2 100	- 2 182	- 2 190	- 10 104	- 1 314	- 11 418
Zostatok prevody/ Odvody						- 4 552		- 337
Konečný výsledok (v milió- noch DEM)						- 8 883		- 5 282

105 Vzhľadom na tabuľku uvedenú v bode 104 vyššie najskôr treba zdôrazniť, že aj keď je pravda, že žalobkyňa dostala v období rokov 1990 až 1994 čiastku 5 562 miliónov DEM ako prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, a že v roku 1994 jej vznikli údajné nadmerné náklady súvisiace s jej politikou predaja so stratou vo výške [dôverné] miliónov DEM (tabuľka uvedená v bode 103 vyššie), konečný schodok, ktorý jej vznikol za roky 1990 až 1994 za všetky odvetvia činnosti spolu, bol 8 883 miliónov DEM. Tento

konečný schodok za obdobie rokov 1990 až 1994 zodpovedá totiž prevádzkovým stratám DPAG-u vo výške 4 331 miliónov DEM zvýšeným o úhrady odvodov v sume 10 104 miliónov DEM, ktoré boli nahradené sčasti prevodmi, ktoré uskutočnila DB-Telekom vo výške 5 562 miliónov DEM.

106 Za týchto podmienok je nutné konštatovať, že poskytnutie prevodov, ktoré uskutočnila DB-Telekom v období rokov 1990 až 1994 vo výške 5 562 miliónov DEM, neumožnilo žalobkyni, vzhľadom na jej prevádzkové straty za obdobie rokov 1990 až 1994 vo výške 4 331 miliónov DEM a na odvody, ktoré musela zaplatiť počas tohto obdobia vo výške 10 104 miliónov DEM, teda celkovú výšku strát 14 435 miliónov DEM, pokryť jej údajné čisté nadmerné náklady spôsobené jej politikou predaja so stratou za obdobie rokov 1994 až 1999 vo výške 1 118,7 milióna DEM.

107 Následne keďže žalobkyňa získala prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom až do roku 1995, treba tiež skonštatovať, že hoci žalobkyňa počas obdobia rokov 1990 až 1995 dostala 11 081 miliónov DEM ako prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, napriek tomu jej počas uvedeného obdobia vznikol konečný schodok za všetky odvetvia činnosti spolu vo výške 5 282 miliónov DEM. Tento konečný schodok za obdobie rokov 1990 až 1995 zodpovedá totiž prevádzkovým stratám DPAG-u vo výške 4 945 miliónov DEM zvýšeným o úhradu odvodov vo výške 11 418 miliónov DEM, ktoré boli sčasti nahradené prevodmi, ktoré uskutočnila DB-Telekom vo výške 11 081 miliónov DEM.

108 Za týchto podmienok je nutné konštatovať, že poskytnutie prevodov, ktoré uskutočnila DB Telekom v období rokov 1990 až 1995 vo výške 11 081 miliónov DEM, neumožnilo DPAG-u, vzhľadom na jej prevádzkové straty za obdobie rokov 1990 až 1995 vo výške

4 945 miliónov DEM a vzhľadom na odvody, ktoré musela zaplatiť vo výške 11 418 miliónov DEM, teda celkovú výšku strát 16 363 miliónov DEM, pokryť jej údajné nadmerné náklady spôsobené s jej politikou predaja so stratou, ktoré jej vznikli za obdobie rokov 1994 až 1999 vo výške 1 118,7 milióna DEM.

- 109 Treba teda konštatovať, že preukazovanie Komisie, že žalobkyňa mala výhodu vo výške 1 118,7 milióna eur, keďže prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, mohli financovať údajné nadmerné náklady spôsobené jej politikou predaja so stratou, je vyvrátené záverom, že konečné straty DPAG-om, ktoré vznikli v rokoch 1990 až 1994 alebo počas obdobia rokov 1990 až 1995, boli v takej výške, že prevody, ktoré uskutočnila DB-Telekom, sa ukázali ako nedostatočné na pokrytie údajných čistých nadmerných nákladov spôsobených jej politikou predaja so stratou za obdobie rokov 1994 až 1999.
- 110 Treba teda akceptovať túto výhradu žalobkyne.
- 111 Napadnuté rozhodnutie musí byť preto zrušené bez toho, aby bolo potrebné skúmať, či táto výhrada má za následok, že na napadnuté rozhodnutie sa vzťahuje nedostatočné odôvodnenie v zmysle článku 253 ES (pozri bod 58 vyššie), alebo skúmať ďalšie výhrady a žalobné dôvody, ktoré uviedla žalobkyňa.

O trovách

- 112 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže

Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobkyne.

- 113 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. Spolková republika Nemecko, ktorá nepredložila vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania, znáša svoje vlastné trovy konania podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku uvedeného rokovacieho poriadku.
- 114 Podľa článku 87 ods. 4 tretieho pododseku rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa nariadiť, aby vedľajší účastník konania, iný ako členské štáty, zmluvné strany Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP), inštitúcie a Dozorný úrad Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO), znášal svoje vlastné trovy konania. Vedľajší účastníci konania BIEK a UPS znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Komisie 2002/753/ES z 19. júna 2002 o opatreniach, ktoré prijala Spolková republika Nemecko v prospech Deutsche Post AG, sa zrušuje.**

- 2. Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Deutsche Post.**

- 3. Spolková republika Nemecko, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK) a UPS Europe NV/SA znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Jaeger

Tiili

Azizi

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 1. júla 2008.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

M. Jaeger